

MAGYAR BÁNYÁSZLAP

Az egyedüli magyar bányászlap az Egyesült Államokban
75 East 10th Street

The only Hungarian Miners' Journal in the United States
New York, N. Y.

Published every Thursday by Martin Hincir, Editor—at 75 E. 10th St., New York, N. Y.

Entered as Second Class Matter at the Post Office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

Subscription Rates: United States and Canada one year \$2.00. Abroad \$2.50.

A MESSAGE TO AMERICAN HUNGARIANS

Could a message to American Hungarians begin more appropriately than with a few immortal words from the American Declaration of Independence? These words were published by the American Congress one hundred and forty-two years ago, but never had they more interest to American Hungarians than at the present time, when Hungary has broken the political shackles which have bound her to the Hapsburg dynasty and assumed among the powers of the earth the separate and equal station to which the Laws of Nature (and her history) entitle her.

The American Declaration of Independence maintains "that all men are endowed by their creator with certain inalienable rights; that among these are life, liberty and the pursuit of happiness. That to secure these rights, governments are instituted among men, deriving their just powers from the consent of the governed." These sublime words describe the full meaning of American institutions.

It is not sufficient that the Hungarian immigrant should contribute his full share to the growth, wealth and of this hospitable country. Even those Hungarians who come to these shores with the ultimate intention of returning to their native country, will find it well to study and ponder why the Declaration of Independence; they will thus, being trained to a certain extent in the ideas of self-government, be doubly welcome and useful at home. Whatever form of government Hungary will adopt, it will be a democracy, for thanks to the noble and unselfish principles laid down by President Wilson, the world is being made safe for democracy.

The chief characteristics of America are not her tall buildings that the newly arrived immigrant perceives at the port of landing, nor her endless line of railroads, her immense cities, factories, better wages, and the like: America's gift to the world is her political and humanitarian institutions. Those who wish to become American citizens and by their constitutional rights desire to participate in the activities of these institutions should first fully appreciate the meaning of the American form of government. They should adequately prepare themselves in the night schools or special classes maintained by their employers, and acquire knowledge in the duties and rights of citizenship.

The Hungarian immigrant came here seeking better living conditions, and he found them. Can he be satisfied with this? Most certainly not! He should strive to forget that he is an alien and become a citizen. He should make every effort to learn the English language, which is one of the necessary qualifications for citizenship. Not only at special public ceremonies and patriotic celebrations must he show

his respect for the American flag—he ought to do his best to understand the meaning of these special occasions and be ready to discharge all the duties of citizenship. In the words of President Wilson, "America is ready to merge those who accept its hospitality into one nation of common language and common political ideals."

American Hungarians must do their share to make this merging possible. They must trust and believe in America. They must look upon this country not so much as a land merely of better wages, but as the land of vast opportunities, freedom and justice, as the land where every man may work out his salvation in his own way. Since a good citizen obeys all the laws, American Hungarians must understand and believe in our Constitution, which is the basis of our Government and our law. The Constitution of the United States is a written document that determines how the government shall be organized, defines the authority of each department and officer of the government, and guarantees to each citizen protection in the enjoyment of his individual rights.

This is a good country to live in. It gives us not only our livelihood, it educates our children, and enables adults to educate themselves. Labor laws of different states protect our health in the various occupations in which may be engaged in; compensation laws protect our interest if we are injured in the course of our industrial occupations. Protective agencies of the various states and municipalities offer us protection against fraudulent practices of unscrupulous bankers, steamship-ticket agents, land sharks, interpreters, shyster lawyers, and medical quacks.

American Hungarians should seek the friendship of other races and nationalities living on equal terms under the protection of the American Flag. The world has no place for believers in the old autocratic institutions, under which one nationality enjoyed privileges over another. The movement of the times is toward Democracy, and Americanism is the finest manifestation of Democracy.

Few Hungarians realize, perhaps, that the United States is the granary of the world. American farming offers as good an opportunity for self-respecting immigrants as mines and factories. Hungarians at home are pre-eminently farmers. Why not take up farming in this country?

We advise Hungarians to buy farms, and engage in the pursuit of agriculture. The United States Department of Agriculture at Washington, D. C. is interested in settlement of idle lands. This Department, however, warns against irresponsible and haphazard private direction of settlement. Private promoters in land-speculation are not al-

(Continued on Page 5.)

HOL AZ IGAZI?

Magyarország agyongyötört szenvedő népe remegve, könyörögve nyújtja kezét az amerikai elé, aki a nagy cizen át a igazság, a jog, kötelesség és humanitás nevével az ajkán, keltt ultra a megbomlott Európa felé.

Magyarország — szegény, szízenazurt rosszorszo szülőháznak — az élet utolsó szalmaszálába kapaszkodik és úgy próbál megmenekülni abból a nyomorúságából, amibe rossz testvérek, rossz barátok hamissága sodorta.

Vajjon meghallja-e Amerika a hátrítalgások, ünnepek zajos hangjai között a kétségbeesett segélykiáltást, amit Magyarország népe sir felé? Vajjon meglátja-e a diadalkapuk ragyogó zászlódíszé mellett annak a lerongyolt, beteg kis országnak ezer sebet, amelyekre tőle, az ő igazságot hordó kezétől várnak gyógyírt. Vajjon megnyitja-e az ő szíve egy kicsi, agyonragalmazott, tehetetlen ország idegen népe számára, ahol más nyelven beszélnek, más ruhában járnak, épen csak hogy a szívük nekik is fáj, ha bántják őket, ha mérges hegyű nyilakat tűznek bele. Idegen emberek, akik az éhséget ép úgy érzik, mint más, csak nem tudnak nevét, amikor a szívük ezer sebből vérzik.

Az Amerikainak, akinek kezében országok sorsa van, akikől ezek és milliók várják az igazságot, a méltányosságot, át kellett, hogy menjen Európába, hogy egy jó szót, hogy egy könyörgést halljon szegény Magyarország érdekében. Mintha Amerikában nem is lennének Magyarok, mintha itt ebben a nagy, minden földről összeszedett emberekkel benepesedett országban nem is lenne egyetlen ember sem, akinek ne volna egészen mindegy, hogy mi lesz azzal az országgal.

Nem akadt itt senki, aki felemelte volna szavát Magyarország ellen. Pedig de sokan vagyunk, Magyarországban származók, de sokan nézünk vissza elszorult szívvel és tessék a hűvést: ugyan mi is lesz azzal az országgal, ahol az anyánk — vagy az anyánk sirja — van, ahol először pillantottuk meg a népülőt, ahol először éreztünk fájdalmat, kegyet, csaldódat.

Nem volt egy se közöttünk, aki segítségére tetett volna a szülőháznak. Azért talán, mert amikor elhagytuk, át is felejtettük? Azért, mert nekünk már úgy is mindegy, már nem tartozunk oda? Azért, mert nem igen érvünk hálát magunkban ahhoz az országhoz, amelytől nem sok jót kaptunk?.....

Nem azért. Mert nem felejtettük el, nem tagadtuk meg és nem gyűlöltük meg. A szívünkben meg van — és marad is örökké — egy kis hely a számára, se gyűlöljük, hiszen nem akarja elvonni ezt tőlünk senki. De kicsinyek vagyunk, testvérek, az a baj. Százán szöfölni huzunk, magunknál kisebbnek nem állunk az őban, magunknál nagyobbak el nem ismerünk és csak akkor serény a kezünk, ha görnyöketek bel az utjába dobálnak annak, aki gyorsabban, hitrabban nem haladni, mint mi, kényelmek. Nem engedjük el a nemlőrdőimég kényelmes karosszéket, hogy tövises utakon járjunk, nehogy kényelmesebb, könnyebb legyen az útja az utánunk jövőnek. De ha más indul el előttünk, akkor aztán neki: no, még egy követ, hogy még egy sebbel több legyen a faradt lábunk, hogy még lassabban, még keservevebben érjen el az utja végre. Vagy ne is érjenek el, inkább azt akarjuk, hogy menjen el a kedve ettől a munkától. Azokat szeretjük, akik mellettünk ülve patálpánszkodnak vagy akik tömjeneznek bennünk.

Kicsinyek vagyunk és önzők. Magunk kicsi játékaival babrálók és nem akarjuk észrevenni, hogy a drága időnk és drága erőnk mennyi nagyserű alkalmat enged el a magunk mellett.

Pedig talán tudnánk is tenni valamit, nem a legnagyobbzerűből, csak valami kicsit, hasznosat — mint a többi nemzet — talán talán meg lenne a képességünk is, talán az eszünk se nagyon hiányzik volna, csak olyan cseszűlűl irigye ne volnánk. Csak volna bennünk egy kicsi elismerés a másnak nagyokos iránt és egy kicsi beismerés a magunk hibáival szemben.

Vezérkedni akarunk mindannyian — hol van az az egy, aki azt mondja: nevezem nincs, ne antilésék, de karjaim vannak, azokat engedjétek hárdecs nélkül dolgozni — vezetni akarunk mindannyian, pedig hál tudunk-e követni.

Ha jönne egy ember, aki szépen, szerényen azt mondandó:

— Én első akarok lenni mindenütt, ahol — dolgozni kell, de érdemrendet ne adjatok. Alkotok ide mellem, ne nézzük egymás nevet, rangját, pénzét, urlaságát, csak gyűrünk a munkával, mindenképp adjon annyit, amennyit tud, mindenki tegyen, amennyit az ereje enged, de babérokoszorút közülünk egy se vállaljon.....

Ha jön egy ember, hogy a maga szerénységével, becsületességével rávilágítsa bűnös hibáinkra, kicsiségünkre, önzésünkre, talán talán még észre is térünk, talán még meg is változnánk.

Szodoma és Gomorra elvészett, mert nem volt benne tíz ember, aki kiállt volna a próbát. Hol van hál az a magyar, aki megérti, aki felrész bennünk, melótól még beteljesednék rajtuk Szodoma sorsa.

Ha van egy közöttünk, ne bujjék meg a szobában, hanem jöjjön elő, beszéljen nyíltan, becsületesen, ne féljen tőlünk.

Hogy hátha megköveszük azt is? Hogy hátha megmarjuk irigyságunk hegyes nyelvével?

Nekünk olyan nagy ember kell, olyan igaz, olyan becsületes ember, aki nem ijed meg ettől a kicsi kockázattól, amikor ilyen célok forogtak kockán.....

(f.)

ÜZENET AZ AMERIKAI MAGYAROKHOZ

Nem kezdhettük az amerikai magyarsághoz intézett ezen üzenetet méltóbban, mint az amerikai Függetlenségi Nyilatkozat bálhatatlan szavaival.

Ezeket a szavakat az amerikai kongresszus 142 év előtti jelentette ki és soha nem volt nagyobb jelentőségű az amerikai magyarrak néve, mint jelenleg, a mi-
kor Magyarország szétérté azokat a politikai bilincseket, a melyek a Habsburg házhöz köti-
ték és elfoglalta a világ nemzetei között azt az önálló és független szerepet, melyre a természet törvényei (és történelem) jogosítják.

Az amerikai Függetlenségi Nyilatkozat megállapítja, hogy "a Teremtő minden embert megadott bizonyos elvethetetlen jogokkal, többek között az élettel, szabadsággal és a boldogság keresésének a joggal: hogy ezeknek a jogoknak megszerzésére az emberek kormányokat állítsanak fel, a melyek jogok hatalmukat a kormányzatnak belegegyezéséből nyerik." Ezek a magasztos szavak teljesen összefüggnek Amerika szellemét.

A magyar bevándorló nem meríti ki kötelességét azzal, hogy munkáját hozzá járul ennek a vendégkeret országának gazdaságához és boldogításához. Még azok is, a kik szülőhazájukba szándékoznak visszatérni, csak önmaguknak használnak azzal, hogy ha az amerikai Függetlenségi Nyilatkozatot tanulmányozzák és annak jelentőségét megértik. Bármiképpen is alakuljon ki Magyarország kormányfője, az demokratikus lesz, mert köszönet Wilson elnök felkelti és önzetlen világotlálójának, a világdemokrácia sikere biztosítja lesz.

Amerika nemcsak abban külföldöz más országoktól, hogy városában az épületek magasabbak, vasutai hosszabbak, városai és gyárai nagyobbak és jobb munkásokat fizet. Amerika nem annyira anyagi javakkal gazdagította a világot, mint inkább politikai és emberbaráti intézményeivel. A kik polgári akarnak lenni Amerikában és alkotmányos jogaikkal fogva részt akarnak venni ezekben az intézményekben, azok előbb értsék meg és értékeljék Amerika kormányfőjét. Járjanak az ingyenes esti iskolákba, vagy a munkaadójuk által fenntartott iskolába és tanuljanak mindaddig, a míg az amerikai polgár kötelességeit és jogait el nem sajátították.

A magyar bevándorló első sorban azért jött Amerikába, hogy jobb megélhetést biztosítsa magának. Célját e tekintetben el érte. Megéledte ezzel? A válasz csak az lehet, hogy nem. Igyekezze elfeledni, hogy idegen, és legyen polgára új hazájának. Tanuljon angolul, a mely nélkül polgár nem lehet. Ne csak nyilvános ünnepségekre és hafias ünnepségekre alkalmával fejezze ki tiszteletét az amerikai zászló iránt: törekedjen arra, hogy megértse az ilyen események jelentőségét és készüljön el

arra, hogy polgári kötelességeinek eleget is tessen. Wilson elnök mondja, hogy "Amerika hajlandó egy nemzetet olvasztani saját, akik vendégkeretét igénybe veszik, — a nemzetnek azonban csak egy nyelve és egyessége politikai jellege lehet."

Az amerikai magyaroknak hozzá kell járulniuk ahhoz, hogy ez az egybeolvadás lehetséges legyen. Bizzanak és higgyenek Amerikában. Ne csak a jobb munkabérségért tekintenek azti, hanem a boldogulás, szabadság és igazság házájához, a hol mindenki a saját szerencséjének a kovácsa. Minthogy minden jó polgárnak tisztelni kell a törvényeket, amerikai magyarok tanulmányozzák az ország alkotmányát, a mely az ország kormányzatának és törvényeinek az alapja és higgyenek benne. Az Egyesült Államok alkotmánya írott okmány, a mely megállapítja az ország kormányfőjét, körülírja a kormány minden ágazatának hatáskörét és biztosítja a polgári egyének jogait a demokratikus elvvel.

Amerikában nemcsak kenyérért keresi meg a bevándorló, hanem nevelést adhat gyermekeinek a méltó életmódot is. A külföldi államok munkügyi törvényei megvédi egészségét munkaközben, és segítik, ha baleset ér. A külföldi államok a városok iródkat létesítettek, a melyek tanácsok szolgálnak és védelmet nyújtanak a bevándorlónak, ha lelkiismeretlen bankárok, hajógyógyítók, telekihiánk és tolmácsok, ügyvédek, vagy újságírók hirdető kuruzsok kihasználják.

Amerikai magyarok keressék más nemzetiségi szomszédjaik barátságát is, mert ebben az országban a föld minden gyermeke egyforma jogokat élvez. Az emberiség lerombolta azokat a régi és idejüket mult intézményeket, a melyek alatt egy faj uralta a másikat. Az idők iránya a demokrácia fele mutat és amerikaiaknak a legszebb megnyilatkozása a demokráciának.

Az amerikai magyarok közül talán kevesen tudják azt, hogy ez az ország a világ elcsatára és hogy a földművelés ép új mértékben nyújt megélhetést a törekvő bevándorlónak, mint a bánya, vagy pász. A magyar fainak ősi foglalkozása a földművelés. A magyarok régi foglalkozásukat Amerikában. Az Egyesült Államok Földművelésügyi Minisztériuma (U. S. Department of Agriculture) érdeklődik figyelemmel kísérni az ország befejezését. Mindenki figyelmeztet, hogy óvakodjon olyan teleptől agynoktól, a kik minden feltelesség nélkül csak egy vaktábla alapján telepesztanak. Magán teleptől nem mindig megfizethető. A legtöbb gondjuk az hogy a tulajdonukat képező földet eladják. Ne legyen senki földet elharmarkodva vagy ha nincs elegendő pénz. Ne felejtse el, hogy ebben az országban az éghajlat és a talaj nem egyforma. Tudja meg, hogy a

(Folytatása az 5-ik oldalon)

A T Ű K Ö R

Irta: Körmeny Viktor

Tihany felől könnyű szél bodrozta a tó vizét és a déli strandon kellemes volt a séta a napfényben. Gáthyné pedig ruhában jött a móló felől, katonás hosszú lápával, az ajka félig nyitva volt és tele tüdővel szivta a balatoni levegőt.

Gyors járása volt Gáthynének és gyorsan villant a szeme is jobbra-balra, amint a parton végig haladt. Olyan színe volt a szemének, mint a tónak: ragyogó kék csillagpárként kacagott bele a levegőbe. Most boldog volt, mert minden tekintet feléje fordult, a férfiak hődellet és vágygal, a nők irigyen és kíváncsian.

Pedig a tükre megaragította ma reggel. A tükre, ez a finom kis esecsebecse, legjobb barátja és hű kísérője minden útján, ma durva ösztönözéssel mutatott meg neki két kellemetlen ráncot a szem szögletében. A tükre, ez a drága emlék, amit az uralta veti a nászútkon, ma reggel kiálthatatlan volt és először okozott sajnálék szomorúságot.

Reggel két óráig könnyeztetett csillapítóra a váratlan fölfedezés, de most jóvátett mindent a strand, az ismerősök mosolya, az alázatos köszöntések. És mire a fűrdőházhoz ért, lelkeiben már megbocsátott a tükrének és elérzékenyülve gondolt vissza a megbát pillanatra, amikor a szívtáncos szélű üveg megcsúszta neki, hogy a gyászruha feketéje pompásan illik halvány arczához.

Ennek öt éve volt immár és most a fűrdőház bidjánál Kerekes várta, egy pufók félórát fiatal bókabokait, aki nap-nap után másfél órányira fekvő pusztafőljén hajította le muszkáját a telepre, hogy az őt úgy övezgyével elbűbélhesen. Egyszerűen idegetűt, bár kissé darabos vidéki gavallér volt, de azért komoly udvarlószámba ment Gáthyné társaságában, sőt a bizalmasabb ismerősök biztosra vették, hogy a harminöt éves asszony a szezon végén már menyasszonya lesz a nálánál öt évvel fiatalabb férfinak.

Csak Gáthyné nem vette elő komolyan azt az ügyet. Szíveltette ugyan Kerekes, a szerelem azonban bűt állott tőle és valahányszor a férfi kutyahűség tekintete simogatta karcsú alakját, olyan kaenghatnékja támadt, mint kienyeléskorán, amikor öreg német élelápok mókás figúráit nézegette. És szívesebben jódított az aranyfűzős körben, kivált bankfiúk és inercyabes segédfogalmazók oldalán, a kikről tudta, hogy lélek, de a sima bőrkajákat, a nyelge modorosságokat föltétlenül széksége nek vélte a nyári kurjához.

Hanem azért kegyes mosolylyan nyugtatta kezét Kerekes felé.

— Jó reggelt! Régem vár!

— A férfi boldogan csókolta meg a fehér se lyem keztyűt és magára húzott szemöldökkel, táguul cimpálkált szivta be illatát.

— Magát egy örökkévalóságig is elvár nam!

Gáthyné hangos kacagással honorálta a bókot.

— Lásza, ezt azért mondom. De ahelyett, hogy ilyeneken tűrte a kis fejét, találgatni kis fűrdő házára valami okos programot!

Kerekes apró szeme fölillant.

— Tudja mit? Fűrdő után fölül mellém a csészémre, a bakra és a muszkákat maga haj tja háza a puszta.

— Az asszony jókedvűen elcsodálkozott.

— És aztán!

— És aztán — ma nálam ebédel, ha nem veti meg szerény asztalommal. Reggel vitték biza egy szép fogast, meg egy tudom, kacsát is sütnék. Szereti vörös káposztával?

— Menjen maga boldog! — nevetett Gáthyné.

— Szóval szereti? Delután megmutatom magának a parkot és az entire a két pejjel vissza hozom ide. Jól!

Gáthyné egy pillanattig habozott, de már a kabinjához ért és határozni kellett.

— Elfogadom a meghívást egy föltétl alatt.

— Műr is teljesíten van.

— Az egész kirándulás alatt egyetlen szót sem szől szerelemről, — kötötte ki mosolygva az asszony.

A férfi nagyot nyelt és kiérezte a gunyt az asszony szavából.

— Ha úgy kívánja... — mondotta csön deszen és megbécceltette a fejét.

Bent a vízben már egyült volt az asszony gárdája és hangos búrúrával üdvözölte az ér kezőt. És tíz pere múlva és ott lubikolt a monokliá tritonok között. Karcsú alakja, melyre ingerülten tapadt a fűrdőruha, mint egy szellő, világitott a habok között. Kerekes, aki

a szomszéd béről fogott meg a vízben, távol maradt a hangos társaságtól és az ajkát rávna nézte, amint a fűrdőház szóra gyűrűt fonva, egyet hebebb sorjára töle az imádott nőt. Szóán akart utána, de Gáthyné akkor már matrédotémban uszott befelé a gavallérjával. És Kerekes már régen felöltözve sétált a par ton, amikor az asszony kipirulva jött kifelé a fűrdőház hidján.

— Képzéle, — mentegedőzött — a fiuk minden áron azt akarták, hogy versenyt us za sam velük. Azt hitték, nem hirom a tempót. És mit szől hozzá, csak az Ali tudott meg előzni.

Kerekes nem válaszolt.

— Csak nem haragszik, maga csacsi!

— Nem haragszom, csak imádom! — felelt a férfi föjtött, forró hangon.

— Pardom, barátom! — máris elfelejtette a föltételt!

— Még nem vagyunk a kocsin...

— De már indulunk, ugy-e?

— Ha parancsolja...

Tíz pere múlva Gáthyné már büszkén ült

fünt a csészé bakján és kis keztyűs kezével ügye sen kormányozta ki a két feketét az országútra. A muszkák pompásan mentek és Gáthyné boldog volt, ha ismerősök jöttek velük szembe

az uton és látták királyi alakját a gyepöl végén. Egy pillanatra újra eszébe jutott a reg geli keserűség, de már csak mosolygón tudott az ellágyuláson. — Ostobaság! — gondolta ma gában — a tükr hazudott, vagy képrizott a szemem. És érezte, hogy Kerekes szomszja to kintette szinte éretnyákn a bört és boldogan hunyta le egy pillanatra szemét...

A nap már erősen ilyezkedett fölfelé, az ég

tiszta volt, mint egy szízi kintés, csak a somo második is ott volt a homlokán. A fekete felhő darab a könnyű port verő kocsi után. — Néha egy-egy ökörszekérrel találkoztak, ilyenkor a kerülőnél Kerekes a biztonság kedvéért átfoga ta az asszony két kezét és akkor észrevillant a tekintetük. Az asszony mosolygva és kávé nára, a férfi komolyan, de forró imádatlalt. Kerekesnek tele volt a szíve szerelemmel, de most már viryázott minden szóra, amit mond, mert rünetle volna, ha rápírt az asszony. És becsü lés egy szörű lelke irzótt a guny szavától.

Egy órai kocsikázás után — éppen egy fe

hét, amikor felbűd értek ki. — Gáthyné egy kövére zseppemre érzett az arcába hullani és amikor meglepetlen nézett föl az égre, már a második is ott állt a homlokán. A fekete felhő utóérte őket és egy pere múlva már sűrű zá por szakadt a nyakukba.

— A ruhán! — a kalapom! — ijedezett Gáthyné és átadva a gyepöl Kerekesnek,

cáspék napernyőjét nyitotta ki védelmül a fe je fölé.

A férfi kapkodva terítette porköpenyét az asszony vállára, de egy hirtelen szédroham

fordította a könnyű ernyőt és három pere múl va ruha, kalap tönkretéva szomorkodott a tom boló zivatarban. Gáthyné sírni szeretett volna dühben.

— Messze van még a maga puszta! — kérdezte föjtött hangon és Kerekes maga is nehezen tudott lenyelni egy parasztí kármok dást.

— Tíz pere múlva otthon leszünk, — mon dota elkecseregett meggyőződésével és a lovak kővé szűt. A csészé repült a két trapper mö gűt és az asszony, szegény, ijedten kápaszko dott jobbról-balról. Néha egy-egy sárdarab fröcsécsen az arcába, amit a következő pilla natban lemosott a békékalap rongyairól lecs orgód esdő.

Kerekes örült hajszának kergette a lovak

hazig. Amikor beérték a puszta és a két feketé remegő inakkal állt meg a széles fölő ről aludt, Gáthyné feljuttatott szálit le a bakról és könyörög tekintettel nézett a férfi arcába. A házigaúra hangos kiabálása össze a eselődéséget és a kulcsárné gondjaira biza ven dőgött.

— Maga csak menjen be Juhásznéval,

majd én gondoskodom a többitől, — mondta az asszonynak végtelenül gyöngyöden és öt pere múlva már a másik pár lovat hajította a kocsi a telep felé, hogy új toaletet és másik kalapot hozzon ki a puszta.

Gáthyné egy jó félóra alatt úgy ahogy rendbe hozta Juhász né. Lila karton pongyolát

kapott tőle és az asszony boldogan ölelte ma gára a megváltó szász ruhát. A barátságos, tisztá szobában egy fehérrel leterített kis asz talon rögműlt főköstűkürt fedezett föl.

— Vajon hogy festek ebben a puszti kör

tásban? — kérdezte kacagva a körülötte sü rögűld kulcsárnétól, de abban a percben már meg is fagyott ajkán a nevetés. A tükörből szinte ijáztos nézett vele farkasszemmel egy gyűrűt, megkínzót ár, melyről a kezgyetlen eső lemosott minden rízspót és festéket és a melyen azok a reggeli ráncok most még mé lyebbek és sokkal hosszabbak voltak. Mintha egészen megörögedett volna ebben az utólad félóránál. A két szeme most is tele szaladt könnyűvel, de valahogy lebitra a keserűség és halk, börtetlen hangon kérdezte meg Juhá zsnétól:

— Nincs véletlenül a házál egy kis pu der?

— Bizony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

cáspék napernyőjét nyitotta ki védelmül a fe je fölé.

A férfi kapkodva terítette porköpenyét az asszony vállára, de egy hirtelen szédroham

fordította a könnyű ernyőt és három pere múl va ruha, kalap tönkretéva szomorkodott a tom boló zivatarban. Gáthyné sírni szeretett volna dühben.

— Messze van még a maga puszta! — kérdezte föjtött hangon és Kerekes maga is nehezen tudott lenyelni egy parasztí kármok dást.

— Tíz pere múlva otthon leszünk, — mon dota elkecseregett meggyőződésével és a lovak kővé szűt. A csészé repült a két trapper mö gűt és az asszony, szegény, ijedten kápaszko dott jobbról-balról. Néha egy-egy sárdarab fröcsécsen az arcába, amit a következő pilla natban lemosott a békékalap rongyairól lecs orgód esdő.

Kerekes örült hajszának kergette a lovak

hazig. Amikor beérték a puszta és a két feketé remegő inakkal állt meg a széles fölő ről aludt, Gáthyné feljuttatott szálit le a bakról és könyörög tekintettel nézett a férfi arcába. A házigaúra hangos kiabálása össze a eselődéséget és a kulcsárné gondjaira biza ven dőgött.

— Maga csak menjen be Juhásznéval,

majd én gondoskodom a többitől, — mondta az asszonynak végtelenül gyöngyöden és öt pere múlva már a másik pár lovat hajította a kocsi a telep felé, hogy új toaletet és másik kalapot hozzon ki a puszta.

Gáthyné egy jó félóra alatt úgy ahogy rendbe hozta Juhász né. Lila karton pongyolát

kapott tőle és az asszony boldogan ölelte ma gára a megváltó szász ruhát. A barátságos, tisztá szobában egy fehérrel leterített kis asz talon rögműlt főköstűkürt fedezett föl.

— Vajon hogy festek ebben a puszti kör

tásban? — kérdezte kacagva a körülötte sü rögűld kulcsárnétól, de abban a percben már meg is fagyott ajkán a nevetés. A tükörből szinte ijáztos nézett vele farkasszemmel egy gyűrűt, megkínzót ár, melyről a kezgyetlen eső lemosott minden rízspót és festéket és a melyen azok a reggeli ráncok most még mé lyebbek és sokkal hosszabbak voltak. Mintha egészen megörögedett volna ebben az utólad félóránál. A két szeme most is tele szaladt könnyűvel, de valahogy lebitra a keserűség és halk, börtetlen hangon kérdezte meg Juhá zsnétól:

— Nincs véletlenül a házál egy kis pu der?

— Bizony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

nacsaigam! — sopánkodott a kulcsárné, — tes zik tudni, öreg vagyok én már az ilyesmihöz.

— Bízony nincs, közezt csakolom, édes

MEGJELENIK MINDEN HETEN CSÜTTÖRTÖK NAPJÁN

© 1994 American Medical Association. All rights reserved. Reproduction of this article is permitted by any individual user for personal use, and by any registered user for internal or personal use, or the internal or personal use of specific clients, on the condition that the fee of \$4.00 per copy is paid directly to the Copyright Clearance Center, Inc., 222 Rosewood Drive, Danvers, MA 01923.

Kiőltetési ár az Egyesült Államokban egy évre \$2, külföldre \$2.50

Kovács Gyula,
Whiting, Ind.